

Øst for Paradis præsenterer:

SOMMEREN 1993

En film af CARLA SIMÓN

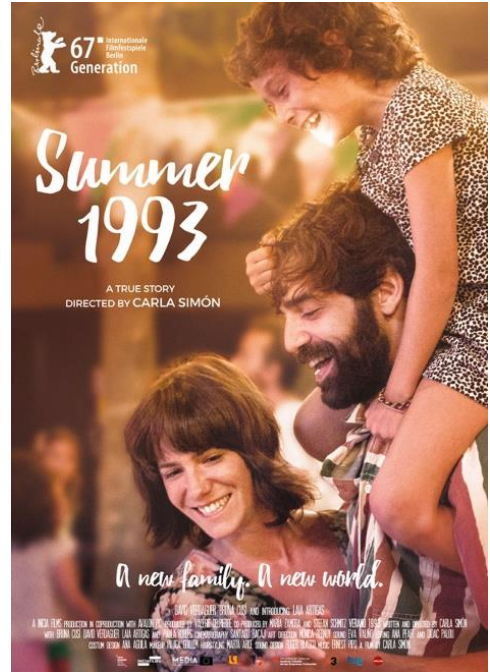

- PREMIERE** 7. juni 2018
- PRESSEVISNING** 31. maj 2018 kl 9.30 i GLORIA BIOGRAF
- PREMIEREBIOGRAFER** Gloria, Empire Bio, Øst for Paradis (Aarhus), Café Biografen (Odense), Biffen (Aalborg), Nicolai Biograf og Café (Kolding), Valby Kino, Ishøj, Trommen– *flere følger*
- HENT FILMKLIP** <https://paradis.digitalepk.dk/>
- HENT HIGH RES FOTOS** <http://distribution.paradisbio.dk/film.asp?id=301>

Øst for Paradis og Inicia Films præsenterer det nye catalanske drama SOMMEREN 1993. SOMMEREN 1993 er skrevet og instrueret af catalanske Carla Simón som med filmen debuterer som spillefilmsinstruktør. Filmen er baseret på Carla Simóns egen opvækst og den fik premiere på Berlinale i 2017, hvor filmen modtog debutantprisen samt prisen 'Grand Prix of the Generation Kplus International Jury'. Derudover har SOMMEREN 1993 vundet adskillige priser på en lang række internationale filmfestivaler for blandt andet bedste instruktør, bedste debutfilm samt skuespilpriser.

SYNOPSIS

I sommeren 1993 efter forældrenes død, flytter den blot 6-årige Frida fra storbyen Barcelona til en lille landsby i Catalonien, hvor hun skal bo med sin tante og onkel. Livet på landet er en udfordring for Frida - tiden passerer anderledes i hendes nye hjem og den omgivende natur er mystisk og fremmed. Frida har pludselig fået en lillesøster, hun skal tage sig af, og som hun er jaloux på. Ofte er Frida på naiv vis overbevist om at alle hendes problemer løser sig hvis bare hun løber hjemmefra. Fridas nye familie gør alt hvad de kan for at skabe en skrøbelig, ny balance i deres liv og få en normal hverdag igen. Udflugter til lokale landsbyfestligheder eller hygge ved poolen i haven med madlavning og jazz giver familien glimt af lykkelige stunder. Langsomt indser Frida at hjemmet hos onklen og tanten ikke bare er for en begrænset periode, og hun bliver nødt til at tilpasse sig det nye miljø. Før sommeren er forbi må Frida lære at håndtere sine følelser og hendes nye forældre må lære at elske hende, som de elsker deres egen datter.

OM FILMEN

SOMMEREN 1993 vandt debutprisen på Berlinale i 2017 og har siden begejstret på et hav af festivaler med sin afdæmpede og knivskarpe skildring af en 6-årig piges kamp med livet. Frida har mistet først sin far og nu sin mor og flyttes derfor fra Barcelona til en onkel og tante ude på landet. Deres empati er næsten grænseløs, men Frida har en afmægtig sorg og smerte i sin lille krop. Et uformuleret råb om hjælp og kontakt, som får destruktivt udtryk, og ikke alene slider på dem alle, men måske også truer parrets egen 3-årige datter.

Carla Simón instruerer med ømhedens skalpel og skildrer gribende usentimentalt en sammenbragt familie, der forsøger at nå ind til kernen. Resultatet er en intim, eftertænksom og ultimativt varm film om sorg set i børnehøjde, og den vil ikke efterlade en eneste forælder uberørt.

OM INSTRUKTØREN

Carla Simón er født i 1983 og har studeret på University of California og på afdelingen for audiovisuel kommunikation på Universitat Autònoma of Barcelona. Efter hun dimitterede instruerede hun tv-serier og programmer for TV Catalan. Hun modtog det prestigefyldte "la Caixa"-stipendium fra Obra Social og flyttede derefter til England for at studere på London Film School og her skrev og instruerede hun dokumentaren *Born Positive* og fiktionsfilmen *Lipstick*, begge kortfilm som blev udvalgt til adskillige internationale filmfestivaler.

SOMMEREN 1993 er hendes debutfilm og den er produceret af Inicia Films og co-produceret af Avalon. Projektet blev udviklet ved Berlinale Script Station, Ekran-programmet i Polen samt Sources 2 i Barcelona og vandt SGAE manuskriptforfatterlegatet. Filmen blev desuden præsenteret på Low Budget Film Forum i Les Arcs, Premiers Plans Atelier, Berlinale Co-Production Market og vandt hovedprisen til Holland Film Meetings i 2015. Filmen har også modtaget finansiering fra MEDIA Development og ICAA legatet til produktion. I 2013 skabte Carla Young For Film! som er en forening, der underviser børn og teenagere i film. Siden hun flyttede tilbage til Barcelona har Carla samarbejdet med "Cinema en Curs".

FILMOGRAFI

Las pequeñas cosas, 2015, short

Lipstick, 2013, short

Born Positive, 2012, documentary short

Lovers, 2010, short

INTERVIEW MED INSTRUKTØREN CARLA SIMÓN

Historien er inspireret af dine egne oplevelser som barn. Gjorde det processen med at skrive manuskript og at instruere sværere eller nemmere?

Jeg har fortalt min historie så mange gange at det på en måde er blevet til en legende, noget der på én gang *skete* for mig, men på samme tid føles som en fortælling. Minder, historier fortalt i familien, fantasi ... Alt dette blev rodet sammen i mit hoved, da jeg begyndte at skrive manuskriptet. Jeg tror det er derfor det var så nemt at lave første udkast, fordi jeg skrev om billeder jeg havde indeni mig selv. Det var dog sværere at give disse billeder en form for struktur. Det er derfor jeg besluttede mig for at bevare denne følelse af 'små øjeblikke' som et efter et kunne skildre noget i stil med hvordan min første sommer med min nye familie var. Nogle gange spekulerede jeg på hvorfor jeg havde behov for at forklare noget så personligt, og det var først da jeg færdiggjorde manuskriptet, at jeg indså hvor meget jeg havde lært om min egen familie, fordi skriveprocessen fik mig til at se historien fra hver karakters synsvinkel. Det var at instruere filmen, da jeg følte behov for at få mine egne oplevelser lidt

på afstand. Hvis jeg ville have realistiske portrætninger kunne jeg ikke placere alle elementer på præcis samme måde som de var i mine minder eller i mine forestillede billeder. På optagelser sejrer virkeligheden og jeg tror på at det altid er mere interessant end noget jeg selv kunne forestille mig. Derfor var kompromisset mellem optagelsernes virkelighed og mine egne billeder en svær ting at håndtere. Desuden er du konstant nødt til at prioritere specifikke elementer fra din historie når du instruerer. Hvert lille element havde en betydning i relation til min barndom og det er derfor at skuespillerne spillede en meget vigtig rolle. Jeg lærte at lytte til dem for at se hvornår jeg påtvang noget bare fordi jeg havde et følelsesmæssigt forhold til det.

Hvad var den største udfordring ved at arbejde med børn?

At arbejde med børn er helt afgjort en stor udfordring, men det var også en af de bedste ting ved at lave denne film. Børn er oprigtige; hvis du giver dem tilstrækkeligt med frihed kan du straks se når noget virker eller ej. Laia (Frida) og Paula (Anna) har uendelig kreativitet. Vi kunne have smidt manuskriptet væk og have skudt en anden film med dem som ville have været meget interessant. Men de har også en stor evne til at forstå grundpræmissen for hver enkelt scene. Laia spiller på baggrund af sin intuition, hun føler tempoet og humøret, og hun kan virkelig reagere på de andre skuespilleres optrædener. Paula er meget klog og har en god hukommelse, så hun kan bare være i en scene og være sig selv og gøre præcis hvad jeg bad hende om på det præcise tidspunkt. Desuden var vi meget heldige at have storsindede voksne skuespillere som David (Esteve) og Bruna (Marga) som indvilligede i at tilbringe en masse tid med pigerne inden optagelserne. Vi foretog meget lange improviseringer hvor de spillede en familie i flere dage, hvilket jeg er sikker på bidrog til at portrætningerne i filmen følte mere ægte. Min største udfordring var at finde en visuel stil for filmen som kunne tilpasse sig til pigerne og give dem så meget frihed i deres skuespil som var muligt. Vi besluttede os for at placere kameraet på ét sted og at skyde meget simple sekvensoptagelser der tillod dem at spille hele scenen – eller næsten hele scenen – uden at lægge for meget mærke til kameraet. Det var fantastisk, når det virkede, fordi de kunne lade sig selv 'gå ind i' scenen og føle den i sin helhed. Men det blev mere komplekst, når det til tider gik galt, fordi vi ikke havde så mange steder vi kunne klippe. I sidste ende er filmen ikke radikal i forhold til denne måde at skyde på og vi redigerede nogle af disse sekvensoptagelser, men jeg tror at denne stil bidrog til at mærke øjeblikket og til at være der med Frida (og hendes familie) på en mere intim måde, som om man kiggede i et fotoalbum eller så en hjemmevideo, hvilket på en eller anden måde minder mig om mine familiefotos som inspirerede mig til at lave filmen. En anden stor udfordring ved at arbejde med børn er at følge deres lovmæssige skema. Vi kunne blot arbejde i 6 timer om dagen med den 4-årige pige, og 8 timer om dagen med den 7-årige pige, inklusiv deres pauser. Så derfor var vi nødt til at skyde filmen under et stærkt tidspres, fordi vi havde 6 uger i alt til at skyde filmen og pigerne optrådte i hver eneste scene.

Øst for Paradis
Ditte Daugbjerg Christensen

Paradisgade 7-9
ddc@paradisbio.dk

8000 Aarhus C
86116444

Hvordan castede du Frida og Anna?

Castingen af Frida og Anna var en meget lang proces. Jeg ledte efter piger, der kunne minde om de karakterer jeg havde skrevet eller kunne have oplevet noget lignende med dem. På den måde behøvede de ikke at lade som om de var en anden, men de kunne være sig selv som legede en leg. Til rollen som Frida ledte vi efter en urban pige, der ikke var vant til at være på landet. Vi fandt ikke en pige som havde mistet sine forældre, men vi lagde særligt mærke til pigens familiehistorier for at finde én med en ikke-konventionel familiestruktur. Laia kommer ikke fra en nem baggrund, og det tror jeg er noget publikum kan læse i hendes øjne. Selvom jeg nemt kunne relatere til piger der fysisk lignede mig var jeg særligt interesseret i at finde én pige med et tvetydigt udtryk, og Laia har mange forskellige ansigter. Det tog os lang tid at finde Frida ... Faktisk var Laia den næstsidste pige vi så efter at have castet næsten 1.000 børn. Til rollen som Anna ledte vi efter en 4-årig pige med et babyudseende, fordi det var meget vigtigt for mig at hun udsendte en følelse af uskyld. I så ung en alder er det også vigtigt at finde en pige der ikke er bange, og en pige der ikke stivner når hun bliver bedt om at gøre noget. Paula tilpasser sig til alt og hun var altid positiv og klar på at prøve hvad som helst, jeg foreslog. Paula talte stort set ikke til os under castingen, så vi kunne ikke vide hvordan hendes sprog var, men vi kunne se at hun var meget dristig. I den sidste runde auditions satte vi nogle af pigerne sammen. Da Paula og Laia mødtes fik jeg en meget mærkelig følelse, fordi jeg på den ene side så at de kunne udvikle præcis den relation jeg havde skrevet i manuskriptet, men på den anden side indså jeg også hvor små de var og hvilken rejse vi var på vej ud på...

Hvor vigtigt var det at filmen skulle foregå i Catalonien og i 1990'erne?

Det var meget vigtigt for mig at komme tilbage til det virkelige sted som jeg flyttede til, da jeg var 6 år. Det er som om at denne historie ikke kunne have været filmet andre steder. Landskabet i la Garrotxa er meget specielt. Det er omgivet af bjerge, man ser stort set ikke en solopgang eller solnedgang og om sommeren er intervallet af grønne nuancer enorm. Det var en smuk proces at lede efter billeder til filmen på steder jeg kendte så godt. Som barn plejede jeg at lege i huset, hvor vi skød filmen, og som teenager brugte jeg mange timer med mine venner på landsbytorvene, hvor nogle af scenerne er optaget, og mine nye forældre plejede at arbejde ved poolen, vi brugte som en af vores

locations. Desuden er karaktererne i filmen inspireret af min familie, som er født og opvokset i Catalonien. Fridas bedsteforældre repræsenterer dem fra deres generation som gennemlevede den spanske borgerkrig som del af overklassen og som har bevaret deres højreorienterede idealer indtil i dag. Neus, Lola, Angie, Marga og Esteve repræsenterer dem fra deres generation som gjorde oprør mod alle de gamle værdier, inklusiv katolicismen og gamle traditioner. Marga og Esteve repræsenterer desuden en gruppe mennesker, kendt som neo-rurale som opfatter landsbylivet som en måde at leve sit liv på. I 80'erne var der en større gruppe urbane mennesker som af økonomiske, filosofiske og personlige overbevisninger flyttede ud for at leve på landet ligesom Marga og Esteve. Desuden er 90'erne den tid hvor jeg oplevede min barndom, og at gendanne legetøjet, legene og kostumerne, for at genskabe denne periode, har haft en stor emotionel værdi for mig og det meste af mit crew.

Fridas forældre dør af AIDS. Var det et udbredt problem i Spanien på det tidspunkt?

Ja, det var det. Nu til dags kender næsten alle i Spanien nogen, der er døde af AIDS i denne periode. Den spanske overgangsperiode var en lykkelig tid med pludselig frihed og uendeligt lys for Spanien. Denne pludselige frihedsfølelse ledte dog til et stort forbrug af stoffer. I midt 80'erne begyndte medierne at rapportere om det, de kaldte 'Heroinkrisen' hvilken kom side om side med det øgede antal HIV-infektioner. Den anti-retrovirale medicin ankom ikke før 1994, hvilket var for sent for de fleste mennesker fra den generation, inklusiv mine forældre. I begyndelsen af 90'erne døde omkring 21.000 mennesker af AIDS i Spanien, som var det land med det højeste antal AIDS-smittede i Europa. Desuden videregav 30% af mødrene virussen til deres børn i 1986, det år hvor jeg blev født. Heldigvis var jeg en del af de 70% der ikke blev smittet. Så denne særlige kontekst viser, at dette ikke kun er min historie, men også historien om mine forældres generation som levede i overgangsperioden, og min egen generation, som lever under konsekvenserne af den.

Fortæl os mere om karnevallet, der finder sted omkring filmens afslutning?

Capgrossos og Gegants er meget typiske for catalanske festligheder. Næsten alle landsbyer og byer i Catalonien har sin egen Gegants og Capgrossos som opfører traditionelle danse under festlighederne. Dem der spiller i min film er fra min landsby. National folkløse tiltrækker altid min opmærksomhed på grund af den enorme cinematografiske værdi. Vi opfatter vores egen folkløse som noget normalt, fordi vi kender den så godt, men når det ses gennem en outsiders øjne får det en anden betydning. Jeg har altid syntes at Capgrossos er temmelig grotesk. De burde skræmme børnene, men børnene i min landsby elsker dem, og de kan ikke vente til at vokse op så de selv kan deltage i karnevallet. I filmen bliver Frida én af dem, og hun bærer det store flag, og man kan se, hvor glad hun er for at være en del af denne mærkeligt smukke tradition.

Frida håndterer morens død på sin helt egen måde. Kan du fortælle os mere om hendes følelser?

At miste sine forældre er nok det værste, der kunne ske for Frida, men ud fra min personlige erfaring vil jeg gerne forsvare at børn har en utrolig evne til at forstå og tilpasse sig i komplekse situationer. Frida har lige mistet sin mor, men hun er stadig et barn, så hun har gode og dårlige øjeblikke. Da Frida ankommer til sit nye hjem går hun i en slags overlevelsesstilstand. Til at begynde med observerer hun og opfører sig pænt, men lidt efter lidt begynder hun at udfordre sin nye familie og flytter grænser, for at se hvor langt hun kan gå. I virkeligheden er hun emotionelt fastfrosset og hun er nødt til at lære at håndtere sine egne følelser og at vinde denne nye families tillid for at kunne elske og at blive elsket igen. Frida er også nødt til at acceptere at der ikke eksisterer nogen form for magi i verden, der kan bringe hendes mor tilbage. Hun har stadig et håb, men undervejs i filmen stopper hun med at tro på bedstemorens religion og i stedet begynder hun at tro på sine egne opfattelser og accepterer hvad døden virkelig betyder.

Er du enig i, at filmen får publikum til at reflektere over familierelationer?

Ja. En familie er en familie. En far er en far, en mor er en mor, en søn er en søn, en datter er en datter og søskende er søskende. Vi stiller dårligt nok spørgsmålstegn ved disse relationers rødder, de er i bund og grund, som vi alle forstår dem og som vi alle lever dem. For Frida og hendes nye familie er det åbenlyse dog ikke så åbenlyst ... SOMMEREN 1993 er en refleksion over familierelationer og en observation af, hvordan en familie er nødt til at rekonstruere sig selv. Pludselig er en onkel, en tante og en kusine nødt til at blive til en far, en mor og en søster. De bliver en familie fra den ene dag til den anden, og de er nødt til at skabe eller transformere deres i forvejen eksisterende forhold. Frida skal finde sin egen plads i familien, mens Marga og Esteve skal lære at elske hende som deres eget barn og Anna skal acceptere en ny og ældre søster. Jeg håber, at filmen vil minde publikum om vigtigheden i disse fundamentale relationer og at værdsætte dem en smule mere.

CAST & CREW

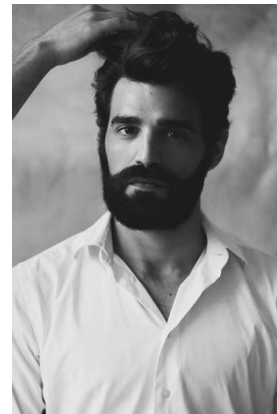
Bruna Cusí

Født i 1987 i Barcelona. På trods af sin unge alder bliver den catalanske skuespillerinde Brunna Cusí allerede betragtet som et af de kommende spanske skuespiltalenter, takket være sine hovedroller i SOMMEREN 1993 og Agustí Villarongas nye film *Pa Negre*. Tidligere har Brunna medvirket i det populære spanske tv-program *Polseres Vermelles*, et program der er blevet solgt verden over som *The Red Band Society*, samt en lang række kortfilm som *It Girlog Tenemos que Hablar (We Need to Talk)* som spillede på adskillige internationale filmfestivaler.

David Verdaguer

David Verdaguer er født i 1983 i Girona. Han er uddannet ved School of Theatre i Barcelona fra 2001-2004. Tidligere har han arbejdet sammen med filminstruktører som Jordi Mesalles, Ferran Audí og Xicu Masó. I 2001 var han med til at grundlægge teaterkompagniet elnacionalNOensvol. Han har medvirket i en lang række catalanske tv-serier som eksempelvis *La Sagrada Família* og *Pop Ràpid*. David er primært kendt for sin rolle i Carles Marques-Marcets film *10.000 Km*, hvor han spillede overfor Natalia Tena, og blev belønnet med Gaudí-prisen for bedste mandlige skuespiller samt en nominering til Goya-prisen for bedste nye mandlige skuespiller.

CREDITS

Instruktør:	Carla Simón
Manuskript:	Carla Simón
Foto:	Santiago Racaj
Klip:	Didac Palou Ana Pfaff
Lyddesign:	Roger Blasco
Production Design:	Mireia Graell
Musik:	Pau Boïgues Ernest Pipó
Produktion:	Inicia Films
Producer:	Valérie Delpierre
Co-production:	Avalon P.C.
Co-producer:	Stefan Schmitz María Zamora
Med støtte fra:	TVE, TVC, ICEC, ICAA, MEDIA
Original titel	Estiu 1993
Intl. titel	Summer 1993
Varighed og format	96 minutter, DCP
Aspect Ratio / lyd	1:1.78 / 5.1
Land og år	Spanien 2016
Sprog	Catalansk
DK distribution	Øst for Paradis

